

Елегия

Сълзи, рев суров -
морето плаче,
солен е здрача,
сякаш търси бряг нашата любов.

Сълзи, синкав мрак,
последно сбогом,
една тревога
в моето сърце се промъква пак.

Късно е, даже твоят глас,
стапя се във нощта,
в безкрая, тръгваш ти и потъвам аз -
свърши любовта.

Сълзи две блестят,
не се обръщай,
не ме прегръщай
за последен път .

Сълзи, бриз студен
ни гали още
и тъжна нощ е,
спомен скита в мен .

Тръгвай по – добре,
плискай се море –
тази любов да заглуша
в моята душа.

Живко Колев